

இம் பொந்து கவுலஞர்

55

‘ஆன் பாதி, ஆடை பாதி’ என்பார்கள். அனிந்திருக்கிற ஆடையை வைத்து மனிதர்களை எடுப்போடும் மழுக்கம், தொன்றுதொட்டு இருந்து வருகிறது. காலத்துக்கேற்றபடியும், இடத்துக்கு ஏற்றபடியும் உண்மையை வெளியிடுவதோல், பல வாய்ப்புகளை நழுவ விட்டுவிடுகிற குழல் ஏற்படக் கூடும். அதனால்தான் மனிதர்களின் மிக அடிப்படையான தேவைகளின் வரிசையில், உணவுக்கு அடுத்து உடையை வைத்தார்கள், பொருளாதார மேதைகள்.

தமிழ்நாட்டில் உழவுக்கு அடுத்து மிக அதிகமானோர் சார்ந்திருக்கும் தொழில் என்றால், அது ஜவுனிக் தொழில்தான். கைத்தறி நெசவு, விசைத்தறி நெசவு, ஆயத்து ஆடை என பலவாறாக ஜவுனிக் துறை செழித்திருக்கும் மாநிலங்களில் ஒன்று தமிழ்நாடு. விவசாயம், வாகனம், கட்டுமானம் என தொழில்நுட்பம் சார்ந்த ஜவுனிக் தயாரிப்பு மட்டும் இங்கே 12 வகைகளாக இருக்கின்றன.

கோயை, திருப்பூர், சுரோடு, கரூர், நாமக்கல் ஆகிய மேற்கு மாவட்டங்கள் தவிர, மதுரை, தாத்துக்குடி உள்ளிட்ட தென் மாவட்டங்களும் ஜவுனித்துறையில் அமுத்தமாகக் கால்படித்துவினான். ஜவுனிக் துறையில் தமிழ்நாடு காட்டும் சடுபாட்டால்தான், இந்தியாவால் வங்குதேசத்துடன் இந்தத் தொழிலில் போட்டியிட முடிகிறது.

இப்படிப்பட்ட ஜவுனிக் துறைக்கு இந்தியாவிலேயே முதன்முதலாக தமிழ்நாட்டில்தான் 1997 இல் ‘ஜவுனிக் கொள்கை’ முதலிழந்திருக்கும் கலைஞர் அவர்களுது ஆட்சியில் கொண்டுள்ளது.

நவீன் ஜவுனிப் பூங்காக்கள்

2005 ஆம் ஆண்டு வருகை கலைஞர் அவர்கள், கைத்தறி மற்றும் விசைத்தறி நெசவார்களின் முன்னேற்றத்துக்காப் பல்வேறு நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டு வந்தார். குறிப்பாக, தமிழ்நாட்டில் உள்ள கூட்டுறவு நெசவார்களால் உற்பத்தி செய்யப்பட்ட வேட்டி, சேலைகள் மட்டுமே இவச வேட்டி, சேலை வழங்கும் திட்டத்தில் வழங்கப்படும் என்று மாற்றம் கொண்டு வந்தார். மேலும், இலங்கைத் தமிழ் அகதிகள், முதியோர்